

KAPITOLA 1

„Stínoví válečníci, útok!“

Źlutinka vyběhla ze školky a řítla se táborem Stínového klanu. Její sourozenci, Jeřabinka a Oříšek, pelášili za ní.

Oříšek skočil po šíšce ležící u jedné z borovic převísle nad mýtinu. „To je větrný válečník!“ vykřikl a začal do ní bušit hnědými pacičkami. „Zmiz z našeho území!“

„Žrouti králíků!“ Jeřabinka vytasila drápy a zavrčela. „Zloději kořisti!“

Źlutinka skočila po zbloudilém úponku ostružiní, které obklopovalo tábor; packa se jí v něm ale zamotala a ona ztratila rovnováhu, takže skončila na zemi jako klubíčko chlupů. Vyškrábala se na nohy, skrčila se před ostružiním a vycenila na něj zuby. „Tak ty mě budeš takhle podrážet?“ vypískla a zaryla drápy do jeho listů. „Tumáš!“

Oříšek se s přimhouřenýma jantarovýma očima rozhlížel po mýtině. „Vidíte na našem území ještě nějaké větrné válečníky?“ zeptal se.

Źlutinka si všimla, jak si starší na slunném místěčku vzájemně čistí kožíšky. „Ano! Tamhle!“ zvolala.

Okamžitě vypálila po tvrdé hnědé půdě a smykem se zastavila až před staršími. Oříšek a Jeřabinka jí byli v patách.

„Větrní válečníci!“ začala Źlutinka a snažila se při tom znít jako jejich klanový velitel, Cedrový měsíc. „Souhlasíte, že Stínoví jsou ti nejlepší ze všech klanů? Nebo chcete pocítit naše drápy na svých kožíškách, abychom vás o tom přesvědčili?“

Ptáčka, jejíž zrzavá srst na teplém sluníčku úplně zářila, se posadila a pobaveně se podívala na ostatní starší. „Ne, jste pro nás příliš divocí,“ mňoukla. „Nechceme bojovat.“

„Slibujete, že našim válečníkům dovolíte vstupovat na své území, kdykoli budou chtít?“ zavrčela Jeřabinka.

„Slibujeme.“ Stříbroplamínka, Jasnokvítčina matka, se přitiskla k zemi a bázlívě na kořata zamrkala.

Ještětří tesák se před kořaty skrčil a zašoupal hubenýma hnědýma nohami. „Stínoví jsou mnohem silnější než my.“

„Ano!“ Źlutinka vyskočila do vzduchu. „Stínový klan je nejlepší!“ Samým nadšením skočila na Oříška a povalila ho na zem, až se spolu začali kutálet v chomáči šedých a hnědých chlupů.

Stanu se tou nejlepší válečníci v tom nejlepším klanu v lese! pomyslela si radostně.

Odtrhla se od Oříška a vyškrábala se na packy. „Teď buď větrným válečníkem ty,“ pobídla ho. „Znám pár skvělých bojových technik!“

„Bojové techniky?“ ozval se pohrdavý hlas. „Ty? Jsi ještě kotě!“

Źlutinka se otočila a spatřila, jak o pár délek ocasu dál postávají Zubáček a jeho sourozenec Spálinek.

„A co jste vy?“ mňoukla, když se postavila velkému tmavému mourkovi čelem. „Ty i Spálinek jste ještě taky kořata, pokud vím.“

„Ale brzy se staneme učedníky,“ opáčil Zubáček. „Ještě bude trvat hodně úplňků, než začnete s výcvikem i vy.“

„Ano!“ Spálinek si olízl zrzavou packu a uhladil si ouško. „Tou dobou už budeme válečníci.“

„Leda ve snu!“ Jeřabinka doběhla za Źlutinkou a Oříšek se postavil po jejím druhém boku. „I králíci by byli lepší válečníci než vy.“